

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὐγράμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Βωυτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσθηλαωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 42

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΓΡΑΦΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 332)

Παντοῦ, μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, ἔνα χῶμα κοκκινωπὸν, ὁμοιόμορφον· καὶ ἔνα χῶμα λευκὸν, καμμία πρασινάδα δὲν ἀνέπαυε τὸ βλέμμα. Ποῦ καὶ ποῦ καὶ ἔνα ἴσχυρὸν δένδρον ἐξέτεινε πρὸς δυσμὰς τοὺς κλώνους του, διότι ἄνεμος διηνεῖς ἔπνεε πρὸς τὴν διευθυνσιν ταύτην. Ἀλλ' ὅπισθεν τοῦ λόφου, προφυλαττομένη κατὰ τοῦ ἀπηνόου ἀνέμου ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ τούτου προφυγίου, ἐξέτειντο μία καταπραΐνη κοιλάς. Χαριτωμένον ποτάμιον καὶ ἄνδρας, τὰ φοινικόδενδρα καὶ τὰς ὑγαντιαίας μανωλίας, αἱ ὁποῖαι ἐκάλυπτον τὰς κλιτύς τοῦ λόφου, μετὰ τὴν ἀρθρονίαν τῶν παραπλάνων φυτῶν στολισμένοι. Ἀπὸ ἄλλου λόφου, ἀρκετὰ ὑψηλόν, ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὁχθῆς, κατέπιπτε μικρὸς καταρράκτης βροντώδης, καταβάλλων ὅλον ἐν εἰς τὸν ποταμὸν τὸν ἀφρισμένον φόρον τῶν ὑδάτων του. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, χλοερὰ νηϊδία ἀντανέκλων τοὺς φροντιστοὺς των παπύρους· ποίμνια δ' αἰγῶν καὶ προβάτων, βόσκοντα ἡσύχως τὸ ἄθρονον χόρτον, συνεπλήρουν τὴν μαγεῖαν τοῦ ὠραίου τοπίου.

— Γεμίσατε τοὺς ὀφθαλμούς σας μετ' ὠραιότητα, εἶπεν ὁ ἰατρός· θαυμάσατε, ἐφ' ὅσων δὲν φθάνομεν ἀκόμη εἰς τὸ κράαλ' ἢ ἀπερίγραπτος ἀκαθαρσία τῶν καλυπτομένων θά σας ἔκαμνε νὰ λησμονήσῃτε τὸ μαγικὸν αὐτὸ πανόραμα!

— Τί, ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία· αὐταὶ αἱ καλύβαι, αἱ τόσον κομψαί, τόσον ἰδιόρρυθμοι, ποῦ φαίνονται ἀπὸ μακρὰν ὡς κατοικίαι νεαροῦν, εἶνε παρημελημέναι καὶ ἀκάθαρτοι; Δύσκολα τὸ πιστεῦω!

Τρόντι, ἐξ ἀποστάσεως αἱ καλύβαι τοῦ χωρίου εἶχον ὀφιν θελκτικωτάτην. Ὁμοιάζον μετὰ κυψέλας

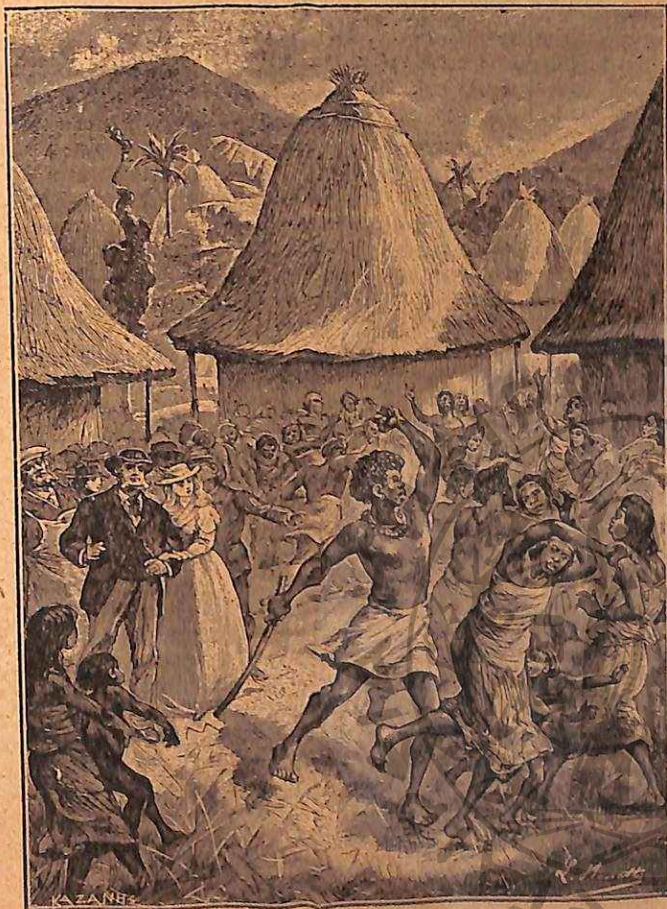
μελισσῶν, καὶ εἶχον στέγην ἐκ φύλλων, τεχνικώτατα συμπεπλεγμένων. Διέσπαρμέναι ἀτάκτως, ἄλλαι παρὰ τὴν ὁχθὴν τοῦ ποταμοῦ, ἄλλαι παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, ἄλλαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιλάδος, περιεκυκλοῦντο ὅλαι ἀπὸ πρασινάδων καὶ ἐπρόβαλλον ἐξ αὐτῆς τὰς συμμετρικάς των κορυφάς, γραφικώτατα.

Αἱ καλύβαι αὗται δὲν εἶχον ὅλαι τὸ ἴδιον μέγεθος. Ἡδυνάτο τις νὰ διακρίνῃ ἀμέσως ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας κατοικοῦν οἱ πρόκριτοι τῆς φυλῆς. Καὶ μετὰ τούτων πάλιν, μία ἐξεχώριζεν

ἀκόμη περισσότερον. Ἦτο ὑψηλὴ, τετραγώνος, σχεδὸν μεγαλοπρεπῆς. Ἦτο τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως Μασσαί!

— Ἡ καλύβη ποῦ βλέπετε πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ἀνακτόρου — εἶπεν ὁ ἰατρός, ὅταν, μετὰ μικρὰν στάσιν, ἐξέκρινον τὸν ἀνέλεον τὸν λόφον, — εἶνε ἡ κατοικία τοῦ Μεγάλου Ὀπλοδιδασκάλου, τοῦ κ. Βέμπερ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται μὲν ἐδῶ σωματικῶς, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου οὐ νοῦς, στοιχηματίζω, ἐπέταξεν ἤδη πρὸς τὸ ἐργαστήριόν του. Ἐκεῖ ἔχει ἐγκαταστήσῃ τὰ μηχανήματά του, ἐκεῖ ἐκτε-

λεῖ τὰ σχέδιά του ἐκεῖ ἐνασκέτ' ὅλην τὴν ἐφευρετικότητά. Τί εὐεργετικὸν προτέρημα! Ὅταν ἤλθαμεν ἐδῶ, — εἶπε περιττὸν νὰ σας το εἶπω, — δὲν εἶχαμεν τίποτε, καὶ οὔτε ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ εὐρωμεν ὅτι μας ἔλειπε, διότι καὶ οἱ δυστυχεῖς αὗτοί Ματαβέλοι πολὺ ὀλίγα πράγματα ἔχουν. Μία καλοκύνθα διηρημένη εἰς δύο, διὰ τὸ νερὸ καὶ διὰ τὸ γάλα· ἓνα δέρμα βωδίου διὰ στρώμα, καὶ... τίποτε ἄλλο! ὅσῳ διὰ τὴν τουαλέτταν, ἓνα τινάγμα καλὸ τὸ πρῶν, — ὅπως τινάζονται τὰ σκυλιά, ὅταν βγαίνουν ἀπὸ τὴ θάλασσα, — καὶ τελειώνει! Εἶνε, χωρίς ἀμφοβολίαν, ἀληθεῖς φιλόσοφοι! ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἴσα-ἴσα εἶνε δύσκολον νὰ τοὺς μιμηθῇ κανεῖς. Ὅταν συνεβίβῃ ἓνας ἄνθρωπος εἰς τὸν πολιτισμὸν, ὅταν ἀπὸ μικρὸς μάθῃ νὰ μεταχειρίζεται βούρτσαν τῶν δοντιῶν, σαποῦνι, πιάτον, πηροῦνι, ποτήρι, καὶ τὰ λοιπά, ὁ-

« Ἀμέσως τὸ σμήνος τῶν γυναικῶν διετεκρίσθη » (Σελ. 338, στή. γ'.)

ταν τελοσπάντων οί γονεῖς του δὲν ἐφρόντισαν νὰ τον συνεθίσουν νὰ τρώγῃ ὠμὸν κρέας... ἔ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἰμπορεῖ κάποτε νὰ εὐρεθῇ πολὺ στενοχωρημένος εἰς τὴν Ἀφρικὴν!

— Ἄ, γιὰτρέ, εἶπεν ἡ Κοραλία γε-
λῶσα, νομίζω ὅτι εἶσθε ὑπερβολικός, ὅτι κάμνετε τὸν δύσκολον καὶ τὸν λαίμαργον. Μὲ αὐτὰ τὰ ὥρατα ὀπωρικά, ποῦ παράγει ἡ εὐλογημένη αὐτὴ χώρα, ἔχει κανεὶς ἀνάγκη μαγειρεύει; Ἡμεῖς τουλάχιστον ποτὲ δὲν ἠσθάνθημεν τὴν ἑλλειψίν του...

— Ὅμιλει διὰ τὸν ἑαυτὸν σου μόνον, Κοραλία! διεμαρτυρήθη ζωηρῶς ὁ Γεράρδος. Ἐγὼ τουλάχιστον θὰ εἶδνα εὐχαρίστους ὅλους τοὺς κοκκοφοίνικας καὶ ὅλες τὶς βανάνες, ποῦ μου πέφτουν εἰς τὸ μερτικό μου, μόνον γιὰ ἓνα μπι-
φτέκι!

— Δοιπόν, σὲ λίγο θὰ λάδης τὴν εὐχαρίστησιν νὰ φάγῃς ἓνα, Γεράρδε! ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός. Χάρης εἰς τὸν κύριον Βέμπερ, ὁ ὁποῖος κατεσκεύασε τ' ἀπαιτούμενα σκεύη καὶ ἐργαλεῖα, καὶ χάρις εἰς τὸν κύριον Βρανδεβένην, ὁ ὁποῖος εὗρε στάδιον νὰ αναπτύξῃ τὴν ἐξοχὸν τέχνην του, ἡ τράπεζά μας δὲν εἶνε ἀξιοκαταφρόνητος. Καὶ εἰς τὴν τέχνην τοῦ κ. Βρανδεβένην, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε δημοτικώτατον, ὀφείλομεν μέγα μέρος τῆς ἐπιπροσῆς μας εἰς αὐτὸν τὸν τόπον Ἀλήθεια, φίλτατε Βρανδεβένη;

— ὦ, ἔκαμε μετριοφρόνως ὁ Ἀρχι-
αιτιατὴς νομίζω ὅτι ὁ ἱατρός εἶνε ὑπερβολικός. Ἄν ἡ θέσις μας ἐβελτιώθῃ τόσον πολὺ, αὐτὸ ὀφείλεται μᾶλλον εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ κ. Λωμόνδος, πορὰ εἰς τὴν τέχνην μου. Ἐν τούτοις ὅμως, δὲν θέλω καὶ νὰ υποτιμήσω τὸ ἐπάγγελμα ἐντίμως καί, τολμῶ νὰ εἶπω, μετὰ τινος ἐπιτυχίας. Τίποτε δὲν εἶνε ἱκανὸν νὰ διαθέσῃ καλλίτερα τὸν ἄνθρωπον, ὅσον ἡ καλὴ κουζίνα ἓνα λαμπρὸν γεῦμα εἰμπορεῖ νὰ ἔχη ἀνυπολογίστους συνε-
πείας. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τί σας ἔλεγα διὰ τὸν μακαρίτην λόρδον Φαῖρφέλδ;

— Μὰ γιὰ αὐτὸ καὶ οἱ Ματαβέλοι, ὑπέλαβεν ὁ κ. Μασσαί, φοβοῦνται τόσῳ πολὺ μὴ μας χάσουν. Καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξουν, μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Ἀρχία-
τρος, ὁ Μέγας Ὀπλοδιδάσκαλος καὶ ὁ Βασιλεὺς μαζί, θὰ ἐξυγίανον εἰς τὴν πλάστιγγα πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν Ἀρχιαιτιατὴν!

— Ἡ πρὸς τ' ἀριστερὰ καλὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λωμόνδος, εἶνε ἀκριβῶς τὸ σπῆτι τοῦ κυρίου Βρανδεβένη. Ἐκεῖ μέσα μαγειρεύει τὰ... ἀριστουργήματά του. Καθὼς βλέπετε, ὀλίγον ἀπέχει ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, εἰς τρόπον ὥστε δὲν δυσκολεύεται ἡ ὑπηρεσία τῶν βασιλικῶν συμπόσιων, τὰ ὁποῖα ὁ πατὴρ σας παραθέτει κάθε τὸσον εἰς τοὺς πιστοὺς του

ὑπνάρχους καὶ τὰ ὁποῖα θὰ μείνουν ἀλη-
σμόνητα εἰς τὰ χρονικά τῆς βασιλείας του.

— Καὶ ἡ ἰδική σας, γιὰτρέ; ἠρώτη-
σεν ὁ Γεράρδος. Ἀνυπομονῶ νὰ τὴν μάθω, διότι θὰ ἐρχωμαι συχνὰ νὰ σας ἐ-
νοχλῶ, ὅπως ἄλλοτε, εἰς τὴν καμπίαν τῆς Εὐσταθίου...

— Νὰ ἐρχεσαι, φίλε μου, νὰ μ' ἐνο-
χλῇς ὅσον συχνὰ θέλῃς! ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, θέσας μετ' ἀγάπης τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γεράρδου. Σοῦ προτείνω μάλιστα νὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσῃς μαζί μου. Ὅσον διὰ τὴν Κοραλίαν καὶ τὴν μικράν τῆς φίλην, θὰ κατοικήσουν βέ-
βαια εἰς τὰ ἀνάκτορα, τὰ ὁποῖα, — μεγάλη πολυτέλεια! — ἔχουν δύο δωμάτια...

Οὕτω συνομιλοῦντες, ἔφθασαν εἰς τὴν κοιλιάδα. Σμήνος μαύρων παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐκαρδοῦσαν τὴν ἐπιστροφὴν καὶ τὴν παρέλασιν τῆς βασιλικῆς πομπῆς, — δι-
σκέδασιν πάντοτε νῆα διὰ τὰ παιδιά πάσης χώρας καὶ παντὸς χρώματος, — ἐ-
πρόβλεπον ἤδη ὀπισθεν ἐκάστον θάμνον τὰς οὐλόμενους κερὰς καὶ τὰ περιέργη, γουρλωμένα των μάτια. Τὰ ἀραπάκια αὐ-
τὰ, μόλις ἀντελήφθησαν τὴν παρουσίαν τῶν νέων λευκῶν, καὶ ἄρ' οὐ παρήλθεν ἡ πρώτη των ἐκπληξίς, ἐστράφησαν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔφυγαν ὡς τρελλὰ πρὸς τὸ χωρίον, τρέχοντα καὶ ἀμιλλώ-
μενα ποῖον πρῶτον νὰ αναγγείλῃ ἐκεῖ τὴν μεγάλην εἰδήσιν. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὴν ἀ-
ρίσιν τῶν Εὐρωπαίων, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθουν, ὅχι εἰς τὰ παράθυρα, — διότι οἱ Χονδροκέφα-
λοι δὲν ἠσθάνθησαν ἀκόμη τὴν ἀνάγκη νὰ φωτίσουν καὶ νὰ ἐκρίνουν τὸ ἐσωτερικὸν τῶν οἰκημάτων, — ἀλλ' εἰς τὰς θύρας. Ἀλλὰ καὶ αἱ θύραι αὗται ἦσαν τόσον μικραὶ, τόσον χαμηλαί, ὥστε ἔπρεπε νὰ εἰσέρχεται κανεὶς καὶ νὰ ἐξέρχεται ἔρπον, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μαύρων οἰκο-
δεσποινῶν ἐπαρουσιάσθησαν μὲ τὰ τέσσαρα πρὸ τῶν ἐκπληκτικῶν ὀμμάτων τῶν Εὐρωπαίων. Ἡ θέα τῆς Κοραλίας καὶ τῆς Λίνας ἐξῆπεν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν περιέργειαν τῶν γυναικῶν. Ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐθαύμασαν μακρόθεν, μὲ μορφασμοὺς ζωηροτάτους, τὰς κομψὰς ἂν καὶ τετριμ-
μένας ἐνδυμασίας των, τὸ λευκὸν των χρῶμα καὶ τὰς πλουσίας των κόμας, με-
ρικαί, αἱ τολμυρότερες, ἐπληρίσσαν, πε-
ριεκύκλωσαν τὰς νεάνιδας, καὶ ἤρχισαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀφρικανίδων, νὰ ψάσουν τὰς χεῖράς των, τὰς παρειὰς των, τὰ ἐνδύματά των. Ὀλίγον καὶ ὀλίγον ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆς τοῦ θαυμασμοῦ ἐγι-
νεν ὀχληροτάτη, καὶ αἱ νεάνιδες δὲν ἤ-
ξευραν πῶς νὰ παύσῃ τὸν ἐκπληκτικὸν θα-
μαστῆρας των, ὅταν ἀπρόοπτος βοήθεια ταῖς ἦλθεν ἐξ αὐτῆς τῆς συνοδείας, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀποδοκιμάσῃ ἡ Κοραλία. Ἡ βασιλικὴ σωματοφυλακὴ ἐ-
ξωρίσθη διὰ τὴν ἀσέβειαν. Ὁρθαλμοὶ

ἐξήστραψαν ἄγριοι, καὶ ἀντήχησαν ραπί-
σματα, λακτίσματα, γρόνθοι, ξυλοκοπήμα-
τα, διανεμηθέντα ἀφειδῶς δεξιὰ καὶ ἀρι-
στερὰ. Ἀμέσως τὸ σμήνος τῶν γυναικῶν διελύθη, διεσκορπίσθη μετὰ διαβολικῶν ὤρων, πρὸς μεγάλον τρόμον τῆς Κο-
ραλίας καὶ τῆς Λίνας, τὰς ὁποίας ἡ συνοπτικὴ αὐτὴ διαδικασίς, ἡ ταχὺ ἐκ-
τέλεσις τῆς ποινῆς εἶχον καταπλήξῃ. Ἀλλ' ὁ ἱατρός τὰς καθυστάσας, εἰπὼν ὅτι παρόμοια μαθήματα, διδόμενα μετὰ δικαιοσύνης, συντέμνουν εἰς τὴν διατήρη-
σιν τῆς κοινωνικῆς ἁρμονίας, λαμβανο-
μένου ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ γυναῖκες τοῦ τό-
που θὰ ἐσχημάτιζαν τὴν χειροτέραν ἰδέαν περὶ τῶν ἀνδρῶν των, ἂν δὲν ταῖς ὑπε-
θύμιζον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὅτι ἐγνώ-
ρίζαν νὰ χειρίζονται τὸ μαστίγιον τοῦ αὐ-
θέντου.

Λήξαντος τοῦ ἐπεισοδίου, οἱ Χονδρο-
κέφαλοι ἀνεσημάτισαν τὴν φάλαγγά των καὶ ἀνέλαβον τὴν διακοπείσαν πορείαν μὲ βήμα κανονικὸν καὶ ἐπίσημον. Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τὸ ἀνάκτορον, ἀπῆ-
καν ἐκεῖ τοὺς λευκοὺς καὶ αὐτοὶ ἀπεσύρ-
θησαν εἰς τὰς καλύδας των, πεσθῆνοι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κ. Μασσαί, μολοντί εἶχον μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ταλαλάξουν ὀλίγας φιλοφρονήσεις μετὰ τῶν ἐπισήμων ξένων.

Ἡ καλύδη ἦτο ἀρκετὰ εὐρύχωρος, εἶχε παράθυρα, ἦτο ἐστρωμένη μὲ ψάθας καὶ ἐφαίνετο καθαρωτάτη· αἱ νεάνιδες ἀφῆκαν συγχρόνως κραυγὴν χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ.

Πόσαι ἡμέραι, πόσοι μῆνες εἶχον πα-
ρέλθῃ, ἀφότου δὲν ἔθεσαν τὸν πόδα εἰς οἴκημα εὐπρεπές! Παντοῦ, ὅπου ταῖς ἐδόθη ἄσυλον, ἔξω τῶν δασῶν καὶ τῶν σπηλαίων, δὲν εὗρον παρὰ σκότος, χάος, ἀκαθαρσίαν καὶ ἀταξίαν... Ἡ αἴθουσα ἦτο τετράγωνος. Ὅποια εὐχάριστης νὰ αναπαύωνται οἱ ὀρθαλμοὶ των ἐπὶ σχή-
ματος συμμετρικοῦ! Ὑπῆρχον γύρω ἐ-
δώλια, ὑπῆρχεν ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα ξυλίνη. Ὅστε λοιπὸν ἠμποροῦσαν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κάθονται ὡς ἄνθρωποι. ὦ, τί πολυτέλεια! τί εὐτυχία! Ἀμέσως ἐλη-
σμένησαν ὅλην τὴν παρελθούσαν ἀθλιό-
τητα.

— Καὶ δὲν εἶδατε ἀκόμη τίποτε! ἀ-
νέκραξεν ὁ ἱατρός, ἡ τρυφερὰ καρδιά τοῦ ὁποίου ἐμάντευσε τὴν συκίνησιν τῶν κο-
ραλίδων. Ἄς σας δεῖξῃ πρῶτα ὁ κ. Μασ-
σαί τοὺς θριάμβους τοῦ κυρίου Βέμπερ, καὶ ἔπειτα τὰ λέμε. Ὁ Γεράρδος καὶ ἐγώ, μὲ τὴν ἀδείαν σας, θὰ ὑπάγωμεν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ σπῆτι μας.

Μειδιῶν, ὁ κ. Μασσαί ἤνοιξε μίαν θύ-
ραν, δι' ἧς εἰσῆρχετο τις εἰς ἓν ἄλλο
δωμάτιον, καὶ προσκαλέσας τὴν Κορα-
λίαν καὶ τὴν Λίναν νὰ το λάβουν εἰς τὴν κατοικίαν των, τὴν ἔκλεισαν ὀπισθὶν των ἡρέμα καὶ τὰς ἀφῆκε μόνας. Ἐ-

πῆσαν τότε εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ ἔγυσαν ἄφθονα δάκρυα, — δάκρυα εὐτυχίας καὶ ἀνακουφίσεως ἀνεκλαλήτου.

Ἀφ' οὗ παρήλθεν ἡ κρίσις αὕτη, αἱ νεάνιδες, τελείως πλέον συνελθούσαι, πε-
ριέφερον γύρω των τὸ βλέμμα, καί, κα-
θὼς εἶχε προείπῃ ὁ κ. Λωμόνδος, κα-
τεγορητέοντες. Ἡ πρώτη αἴθουσα, πρω-
ρισμένη διὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα καὶ τὰς ὑποδοχὰς, εἶχε κάτι τι τὸ τραχὺ καὶ ψυ-
χρὸν. Ἀλλ' ἀπεναντίας ἡ δευτέρα, αὐστη-
ρῶς ἀπηχευμένη εἰς τὰς ἀδιακρίτους εἰσβολὰς τῶν ξένων, ἦτο τὸ καταφύγιον, τὸ ἀγαστήριον οὕτως εἰπεῖν τοῦ κ. Μασσαί.

Ἐδῶ ἀπεσύρετο ὁσάκις ἤθελε νὰ συλλο-
γισθῇ τοὺς προσφιλεῖς ἀπόντας, ἢ νὰ μελετήσῃ σχέδια σωτηρίας, ἢ ἀπλῶς νὰ αναπαυθῇ. Καὶ τῆς αἰθούσης ταύτης οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐστρωμένοι μὲ ψάθας. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁμοιομορφοῦ τούτου βάθους, κυ-
νηγετικὰ τρόπαια, φυλλώματα ἐξοχα, ἀνθη λαμπρά, καρποὶ γιγαντιαῖοι, χρυσαλ-
λίδες θαυμάσιαι, πτερὰ πτηνῶν σπάνια, σκάρτοι σμαράγδινοι, τὰ πάντα καρφω-
μένα ἢ σεσωρευμένα μετὰ μεγάλῃς ἐ-
πιτηδεύσεως καὶ καλαισθησίας, ἐθαύ-
μιζαν τὸ βλέμμα. Ἀντὶ ὁλωμάτων, εἰς τὰ παράθυρα ὑπῆρχον πλατέα φύλλα παπύρου διαφανῆ καὶ γαλακτοχόρα· ἀλλ' ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο τόσον γλυκεῖα, ἡ ἀ-
ποψὶς τοῦ τοπίου τόσον μαγευτικὴ, ὥστε σπανιώτατα τὰ ἔκλεινον.

Εἰς μίαν γωνίαν ἦτο ἡ κλίνη, ἀπο-
τελούμενη ἀπὸ δέρματα πανθῆρων, τε-
λείως κατεργασμένα ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τοῦ κ. Βέμπερ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΠΟ ΑΚΡΟΥ ΕΙΣ ΑΚΡΟΝ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

ΚΑΝΑ σὰς εἶπα ἤδη περὶ
τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας εἰς
τοὺς δύο προηγούμενους
μας περιπάτους. Σήμερον
θὰ τα συμπληρώσω διὰ
μίας ἐπισκοπῆσεως τῶν
κυριωτέρων, τὰ ὁποῖα συν-
αντᾷ τις διασχίζων ἀπὸ
ἀκροῦ εἰς ἄκρον τὴν με-
γάλην αὐτὴν ὁδόν. Δὲν

θὰ σταματήσωμεν πολὺ εἰς ἓν ἕκαστον, διότι εἶνε πολλὰ, καὶ θὰ ἐχρειάζομεθα πολλὸν καιρὸν. Ἡ συντομία μᾶς ἐπιβά-
λεται. Θὰ υποθέσωμεν ὅτι διερχόμεθα τὴν ὁδὸν μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ τράμ, καὶ δὲν θὰ καταβῶμεν ποτε νὰ πρὸς ἐπίσκεψιν λεπτομερῆ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ, ἐν ἰδιωτικὸν μέγαρον κινεῖ τὴν προσοχὴν μας. Κεῖ-

ται ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς βορείου πλευ-
ρᾶς τῶν Ἀνακτόρων. Ὁ εὐρύς του ἡμι-
κυκλικὸς ἐξώστης ὑποβατάζεται διὰ κί-
νων δωρικῶν. Εἶνε ἀρκετὰ μεγαλοπρε-
πές· καὶ ἂν ὑπάρχουν πλησίον του καὶ
ἄλλα μεγαλοπρεπέστερα, ἀλλ' αὐτὸ
μόνον διακύνει ὡς μίαν αἴγλην. . . Θὰ
τὴν φαντασθῇτε, ἀρκεῖ νὰ σας εἶπω ὅτι
εἶνε τὸ μέγαρον τοῦ Ἀνδρέου Συγγροῦ.
Ἀγῆρως καὶ τρισευλογημένη ἡ μνήμη
τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου, τοῦ
ὁποίου ὁ βίος ὑπῆρξε μία σειρά εὐποιίας,
ἡ δὲ διαθήκη ὡς ἐν ὑψηλὸν ποίημα φι-
λανθρωπίας, φιλοπατρίας, ἀρετῆς!

Προχωροῦμεν. Μέγαρον κομψὸν καὶ
ιδιόρρυθμον, ἀπέναντι τοῦ ἀνακτορικοῦ
κῆπου, ἀντηχεῖ ἀπὸ παιδρὰς παιδικῆς
φωνᾶς. Ἐπὶ τῆς μεγάλῃς πινακίδος τῆς
προσώψεως, ἀναγινώσκουμεν: «Εὐθύνει
Λόγιον». Ἄ, πόσας γνωριμίας, πό-
σας συμπαθείας ἔχομεν ἐδῶ μέσα! Ἀπο-
στέλλομεν τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν
μας πρὸς τοὺς μικροὺς μας φίλους, καὶ
προχωροῦμεν.

Μία μάνδρα. Εἰς τὴν κιγκλιωτὴν ἐ-
ξώθυραν οἱ περιπατῆται σταματοῦν καὶ
κυττάζουν. Μονόζυγα, δίζυγα, αἰῶραι,
κρίκοι, καὶ παιδία γυμναζόμενα. Εἶνε τὸ
Ἄ Γυμναστήριον τοῦ Ἑθνικοῦ Γυμνα-
στικοῦ Συλλόγου. . . Γυμνάζεσθε, κα-
λὰ παιδία! Καλλιθεγεῖτε, ἀναπτύσσετε
τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματος, ἡ ὁποία εἶνε
ἐπίσης καὶ εὐρωστία τῆς ψυχῆς. Τί εὐ-
χάριστον θέαμα!

Εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρᾶν, — ἀκριβῶς
εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἡ ὁδὸς Κηφισσίας
σχηματίζει μίαν καμπὴν καὶ προχωρεῖ
πάλιν εὐθεία, — βλέπομεν τὴν εἰσόδον
τοῦ μεγάλου περιβάλλου, ὁ ὁποῖος περι-
κλείει τοὺς στρατῶνας καὶ τὰ παραπήγ-
ματα τοῦ Ἀ Πυρβολικοῦ Συντάγμα-
τος. Ἀπὸ εἰς φρουρὴ ἓνας στρατιώτης.
Φαίνονται ὑπὸ τὰ ὑπόστεγα, τὰ κάρ-
ρα τῶν πυρβολικῶν παρατεταγμένα εἰς
στοίχους μακροὺς. Καὶ μεταξὺ τῶν ἄλ-
λων παραπηγμάτων τοῦ Συντάγματος,
τῶν διεσπαρμένων ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου
ἐκείνου χώρου, διακρίνεται ἡ ἐρυθρὰ οἰ-
κία, ἡ ὁποία χρησιμεύει ὡς διοικητήριον.

Εἰς τὴν ἄλλην πλευρᾶν, εἰς τὴν
γραμμὴν τῶν μεγάρων, ἰδοὺ τὸ Πτω-
χοκομεῖον. Ἀναγινώσκουμεν τὴν λέξιν ἐπὶ
τῆς σιδηρᾶς κιγκλιωτῆς ἐξωθύρας, διὰ
γραμματίων ἐπίσης σιδηρῶν. Ἐπὶ δύο
μαρμαρίνων πινακίδων, ἐνθεν καὶ ἐνθεν
τῆς κλίμακος τοῦ κῆπου, εἶνε ἀναγεγραμ-
μένα τὰ δνόματα τῶν εὐεργετῶν τοῦ
φιλανθρωπικοῦ τούτου ἀσύλου. Γέροντες
εὐπρεπεῖς, καθάριοι, περιποιημένοι, κά-
θονται ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ κῆπου, σχε-
δὸν εὐτυχῆς... Εἶνε ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους
θὰ ἐβλέπαμεν ρακενδύτους καὶ ταλαιπω-
ρημένους ἐπαίτας εἰς τὸν θρόνον, ἂν
δὲν ὑπῆρχε τὸ ἄσυλον, ὅπου αἱ πτωχοὶ
διέρχονται ἡσύχως τὰς τελευταίας των

ἡμέρας. Εἰς τὴν γωνίαν ἐγείρεται ἐρυ-
θροπράσινος ὁ τροῦλλος τοῦ ναΐσκου τοῦ
Καταστήματος, — μία παρηγορία.

Προχωροῦμεν ὀλίγα βήματα ἀκόμη,
καὶ φθάνομεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὁ
Εὐσταθίου. Εἶνε τὸ μεγα-
λότερον νοσοκομεῖον καὶ τὸ τελειότερον
τῶν Ἀθηνῶν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ κύ-
ριον οἰκοδόμημα, μὲ δύο πτέρυγας ἐκα-
τέρωθεν, ὥστε εἶνε ἐν κτίριον τριπλοῦν,
εὐρύ, εἰς τὸ βάθος μεγάλου κῆπου, ὁ
ὁποῖος φθάνει μέχρι τῆς ὁδοῦ. Εἰς τὴν
ὑψηλὴν προστασίαν καὶ μέριμναν τῆς
φιλανθρωπικοῦ Βασιλείας μας ὀφείλεται
ὁ τέλειος ὁργανισμὸς καὶ ἡ εὐδοκίμησις
τοῦ ἰδρύματος. Ἡ ὑψηλὴ Προστασία τὸ
ἐπισκέπτεται συχνότατα, καὶ εἶνε διὰ
τοὺς ἀσθενεῖς ὅλους, πτωχοὺς καὶ πλου-
σίους, Ἀγγέλους παρηγορίας καὶ χρι-
στιανικῆς ἀγάπης. Καὶ συλλογίζομαι,
διερχόμενος, ὅτι τοῦτο εἶνε τὸ ἀληθινὸν
ἀνάκτορον τῆς Βασιλείας μας, ὅτι ἐδῶ
εἶνε ὁ θρόνος τῆς ὁράας τῆς ψυχῆς!

Δεξιᾷ μας, ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς,
ἐγείρεται ἡ Ριζάρειος Ἱεραικὴ Σχολή,
— μεγάλη, περὶ φρακτος, μυστηριώδης,
ὡς μοναστήριον. Ὁ ὠραίος ναΐσκος τῆς,
μὲ τοὺς χρυσοὺς ἀπαστράπτοντας σταυ-
ροὺς του, εἶνε ἀπέναντι τοῦ Νοσοκομείου.

Προχωροῦμεν. Ἀπὸ τοῦ σημείου τού-
του ἡ ὁδὸς Κηφισσίας δὲν εἶνε πλέον ἡ
ἀριστοκρατικὴ ὁδὸς τῆς πόλεως, μὲ τὴν
σειρὰν τῶν λαμπρῶν τῆς μεγάρων, ἡ
ὁποία λήγει εἰς τὸν κῆπον τοῦ Εὐαγγελ-
ισμοῦ. Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει πλέον ἡ καθ-

ήμων. Δὲν διατηρεῖται πλέον οὔτε τὸ
σχέδιον, οὔτε τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς μίας στοι-
χειώδους εὐθυγράμμου ρυμοτομίας. Τὰ
κτίρια εἶνε διεσκορπισμένα ἀτάκτως ἐπὶ
τῶν ἀπεράντων ἐκτάσεων, δεξιᾷ καὶ ἀρι-
στερᾷ, καὶ εἶνε ὡς ἐπιτομή τῶν στρατῶ-
νες, παραπήγματα καὶ ἐπαυλῆες. Ἰδοὺ τὸ
«Ἀρεταίειον», νοσοκομεῖον ἰδρυθὲν διὰ
τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Θεοδώρου Ἀ-
ρεταίου, τοῦ διασώματος χειρουργοῦ, καὶ
τῆς συζύγου του Ἐλένης. Εἶνε τὸ μό-
νον ἱδρυμα, τὸ ὁποῖον θὰ μας σταματήσῃ
μέχρι τοῦ πέρας τῆς ὁδοῦ, ὅπου, μετα-
ξὺ τῶν ἄλλων ἐπαυλείων, διακρίνεται ἡ
ἐπαυλις τοῦ κ. Θωὸν, ἡ βίλλα «mon
caprice» ὅπως τὴν ὠνόμασεν ὁ ἰδιοκτή-
της, — τὸ σύνθημα τέμνα τῶν ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Κηφισσίας μεγάλων περιπατῶν.

Ἡ γειννίασις τῆς γνωστοτάτης αὐ-
τῆς βίλλας μὲ τοὺς στρατῶνας, ἐνέπνευσε
κάποτε εἰς ἓνα ποιητὴν, γράψαντα ἓνα
ἀστεῖον Ὀδὸν τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ἐξῆς
φαιδρότατον τετράστιχον περὶ τῶν Ἀμπε-
λοκήπων:

Ἐδῶ τοῦ καθενὸς καθὼν

Ἡ ἀρόβυλα

Ἐδῶ καὶ τοῦ κυρίου Θωὸν

Ἡ βίλλα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 329.)

— Πολύ καλά, πολύ καλά, εἶπεν ὁ Διοικητής· ἐκινδυνεύατε ὅμως νὰ συλληφθῆτε ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ.

— Ἐμὲ . . . ἤρχισεν ὁ Ἐπισκοπικός Ἐπίτροπος.

— Ὁ κίνδυνος δὲν με φοβίζει, συμπλήρωσεν ὁ Σαὶν Ροκαντέν.

— Τότε λοιπὸν, κύριοί μου, ἡσυχάσατε. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σας ἀναθέω ὅλας τὰς ἀνερευνήσεις καὶ τὰς προσκοπὰς, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ παραπονῆσθε τοῦ λοιποῦ διὰ τὴν ἀπραξίαν σας. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι θὰ παραιτηθῆτε πλέον τῆς ιδέας νὰ φύγετε.

Ἐκόντες ἄκοντες οἱ δύο φίλοι ἠδυστάστησαν τὸν Διοικητὴν, ὁ ὁποῖος τοὺς προέπεμψε καὶ τοὺς ἀπεχαιρέτισε φιλικώτατα.

Ἐξελεθόντες τοῦ Διοικητηρίου, συνήντησαν τὸν Βελαιμῆν. Ὁ πράκτωρ τοὺς ἐνεθάρρυνεν ὀλίγον, ὑποσχόμενός ὅτι θὰ εὕρισκεν ἄλλον τρόπον ἀποδράσεως· ἀλλὰ τοὺς ἐξήτησε προθεσμίαν ὀλίγων ἡμερῶν, διὰ νὰ συνεννοηθῇ καὶ νὰ προετοιμάσῃ καλῶς τὰ πράγματα.

Τὸ ἑσπέρας, οἱ εὐπατρίδαι περιεφέροντο μελαγχολικῶς ἐξωθεν τῆς οἰκίας των, ἀναμνηστικὸν τὴν ὥραν τοῦ δεῖπνου. Δὲν ὠμίλουν διόλου.

Ἐξάφνα ὁ Ἐπισκοπικός Ἐπίτροπος ὤθησε τὸν ἀγκῶνα τοῦ φίλου του.

— Γιά ιδέας, τῷ εἶπε· ἐκεῖνος ἐκεῖ δὲν εἶνε ; . . .

— Ὁ παπᾶς πού μας ἔδωσε τὴν τσοκολάτα, ὁ Ἀλόνσος ; . . . Ναι, ναι, αὐτὸς εἶνε !

Καὶ ὁ ἱππότης ἔσπευσεν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο περιπλανώμενος ἀνησυχῶς.

Οἱ παλαιοὶ φίλοι ἀνεγνωρίσθησαν ἀμέσως. Ἀλλ' ἡ συνδιάλεξις δὲν ἦτο καὶ τόσο εὐκόλος· ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς δὲν ὠμίλει γαλλικὰ περισσότερα ἀπὸ ἄλλοτε, καὶ οἱ εὐπατρίδαι ἠναγκάσθησαν νὰ καλέσουν πρὸς βοήθειάν των ὅσα λατινικὰ ἐγνώριζαν καὶ νὰ ἀναπληρῶνουν τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι τοῖς ἔλειπον, εἴτε δι' ἰσπανικοῦ τ σ ἄ τ ρ α π ἄ τ ρ α, εἴτε διὰ παντομίμας, ζωγραφῆς μὲν ἄλλ' ὅχι καὶ ἐννοήτου.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Δὼν Ἀλόνσος ἐφάνη

πολύ ἐπιφυλακτικός, πολύ διστακτικός· κατόπιν ὅμως ἔδειξε διάθεσιν νὰ φανῇ κάπως κοινωνικώτερος, καὶ ἐννοήσας τοῦτο ὁ ἱππότης, δὲν ἐδίστασε νὰ τῷ προτείνῃ ἵνα συμμερισθῇ, ἂν ἤθελε, τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἡτοιμάζετο διὰ τὸν Ἐπίτροπον καὶ δι' αὐτόν.

Τὰ πράγματα ἐπροχώρησαν. Ὁ ἱερεὺς ἔδωσε νὰ ἐννοήσουν ὅτι δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐχαριστήμενος ὑπὸ ἔποψιν καταλύματος, ὁ δὲ Σαὶν Ροκαντέν τὸν παρεκάλεσεν ἀμέσως νὰ θεωρήσῃ τὴν οἰκίαν των ὡς ἰδικήν του· καὶ ἐπειδὴ ὁ Δὼν Ἀλόνσος, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν συνήθειαν, ἔφερεν ἐπάνω του ὅλας του τὰς ἀποσκευάς, ἡ μετοικεσία ἐπραγμα-

*Διὰ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς στίφους γκουερλλιέρων· (Σελ. 340, στήλ. γ')

τοποιήθη εἰς τὴν στιγμήν καὶ χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, οἱ τρεῖς των ἦσαν πλέον οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Μάλιστα, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἴνου ξερεῖς, ὁ ὁποῖος ἔρρευσε ἀφθονος, οἱ φίλοι ἡσθάνθησαν μεγάλην ἀνάγκην διαχύσεως, καὶ ὁ ἱερεὺς ὠμολόγησε τότε εἰς τοὺς φιλοξενούντας αὐτὸν ὅτι ἦτο πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν λαμπράν των δεξίωσιν, τόσο μᾶλλον, καθ' ὅσον οἱ πόροι του ἤρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται.

Ὁ ἱππότης ἠθέλησε τότε νὰ τον παρακαλέσῃ θερμῶς νὰ θεωρήσῃ καὶ τὸ βαλάντιόν του ὡς ἰδικόν του· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν κατώρθωνε νὰ τοῦ ἐκφράσῃ καταληπτῶς λατινιστί, κατέφυγε πάλιν εἰς τὴν παντομίμαν, καὶ λαβὼν μερικὰ λουδοβίκια, τὰ ἐπέρασεν εἰς τὴν σακούλαν τοῦ πατέρ' Ἀλόνσου.

Κατόπι, συλλογισθεὶς ἔξαφνα ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἤμπορουσε νὰ τῷ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς τόσο

ποθητῆς ἀποδράσεως, ἤρχισε νὰ τῷ διηγῆται διὰ μακρῶν τὴν ἱστορίαν του, καθὼς καὶ τὴν τοῦ Ἐπιτρόπου, μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης καὶ εὐκρινείας.

Ἡ λατινικὴ αὐτὴ διήγησις τὸν ἔκαμε νὰ κοπιᾷ πολὺ, ἀλλὰ συνεκίνησε βαρύνοντα τὸν Δὼν Ἀλόνσον.

Ὁ Σαὶν Ροκαντέν τὸν ἐβεβαίωσεν, ὅτι δὲν εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν διὰ νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως Ἰωσήφ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἀνιψιόν του Ρογήρον, καταδικωμένον ὑπὸ κακούργων, οἱ ὁποῖοι ἐπεβουλεύοντο τὴν ζωὴν του. Ἐκ τούτου ὁ ἱερεὺς συνεκινήθη ἀκόμη περισσότερον, καὶ ἐξωμολογήθη εἰς τοὺς δύο φίλους, — εἰς ἓν ἰσπανολατινικὸν ἰδίωμα παραδοξότατον, — ὅτι εἶχεν ἀφίση τὴν ἐφημερίαν του διὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Γάλλων καὶ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς στίφους γκουερλλιέρων, πρὸς συνάντησιν τοῦ ὁποῖου θάπληρχετο μετ' ὀλίγον.

Μετὰ τὰς ἀμοιβαίας ταύτας ἐξομολογήσεις, οἱ τρεῖς ἄνδρες ὠρκίσθησαν φιλίαν καὶ ἀλληλοδοξήθειαν.

Ὁ Δὼν Ἀλόνσος ὑπεσχέθη ἄρ' ἐνὸς τὴν συνδρομὴν του καὶ τὴν προστασίαν του κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς καὶ προσβολῆς ἐκ μέρους τῶν συμπολιτῶν του· ἄρ' ἐτέρου δὲ οἱ δύο εὐπατρίδαι τῷ ὑπεσχέθησαν, ὅτι θὰ τὸν ἐβοήθουν νὰ διέλθῃ τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἀκωλύτως.

Μεγά μέρος τῆς νυκτὸς παρήλθε μετὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν συνομιλίαν, οὕτως ὥστε, ὅταν ἀργὰ πλέον οἱ φίλοι ἀπεχωρίσθησαν διὰ νὰ κοιμηθῶν, ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς κατενθουσιασμένοι.

Τὴν ἄλλαν ἡμέραν, ὁ ἱππότης ἔσπευσε νὰ διηγῇ ἀφελῶς τὰ γεγονότα τῆς ἑσπέρας εἰς τὸν Βελαιμῆν.

Ὁ πράκτωρ τὸν συνεχάρη διότι εὗρε τόσο πολὺτιμον βοήθον, καὶ τὸν συμβούλευσε νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν ἀγαθῶν διαθέσεων τοῦ ἱερέως καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως.

Ὁ Σαὶν Ροκαντέν, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε ἄλλο καλλίτερον, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἐπίτροπον, καὶ κατόπι, μαζὶ καὶ οἱ δύο, μετέβησαν πρὸς συνάντησιν τοῦ ἱερέως.

Ὁ Δὼν Ἀλόνσος δὲν εἶχε καμμίαν δυσκολίαν νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως· ἀπεναντίας ἐφαίνετο σπεύδων καὶ αὐτός, νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου του.

Αὐτὴν τὴν φορὰν διηλθον τὰς πύλας τῆς πόλεως χωρὶς ἐμπόδιον. Δὲν ἔλαβον οὔτε κἂν ἀνάγκην νὰ δώσουν τὸ σύνθημα, διότι ὁ σκοπὸς ἐγρονυπέτησεν εὐτεδᾶστος διὰ νὰ δεχθῇ τὴν εὐλογίαν τοῦ πατέρ' Ἀλόνσου.

Εὐρεθείς οὕτως ἐξω τῆς πόλεως, ὁ Ἐπισκοπικός Ἐπίτροπος Παλουάζος τὸν συνεκινήθη, ὥστε ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἱερέως, τὸν ἀπεκάλεσε

μετὰ δακρύων σωτηρὰ του, καὶ ὠμολόγησεν εἰς τὸν ἱππότην ὅτι τώρα μόλις ἤρχιζε νὰ ἀναπνέῃ ἐλευθέρως, διότι εἶχε φραγθῇ πολὺ, μήπως ἤθελον ἐπαναληφθῇ αἱ σκηναὶ τῆς προηγουμένης ἡμέρας.

Ἀλλ' ὁ ἱερεὺς δὲν ἔδειξε διάθεσιν νὰ ἀναποκρίθῃ εἰς τὰς διαχύσεις ταύτας· ἀπεναντίας ἤρχισε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμά του. Καὶ καθὲς φορὰν πού ἔμεινε ὀπίσω ὁ Παλουάζος, ὁ ἰσπανὸς ἐμουρμούριζε : — Π ρ ὀ ν τ ο ! . . . Π ρ ὀ ν τ ο ! (γρήγορα ! γρήγορα !)

Καὶ οὕτως, ὁ δυστυχὴς Ἐπίτροπος ἦτο ἠναγκασμένος νὰ περιπατῇ πολὺ ταχύτε-

ρον, ἂν ὅσον τῷ ἐπέτρεπον οἱ πόδες του.

Μετὰ πορείαν ἐπίπονον, ἀλλὰ σύντομον, οἱ τρεῖς φίλοι ἔφθασαν εἰς τὸ Γαλλικὸν στρατόπεδον.

Ἐδῶ ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἐπίτροπος ἀνεγνωρίσθησαν ὡς συγγενεῖς τοῦ Ρογήρου Νοαρμὼν καὶ ἐγιναν δεκτοὶ με ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ὥπως καὶ ὁ ἱερεὺς τὸν ὁποῖον ἐπαρουσίασαν ὡς εὐεργέτην καὶ σωτηρὰ τῶν.

Διευκτέρευσαν εἰς τὸ στρατόπεδον, τὸ ὁποῖον ἀφῆλκεν τὴν πρωΐαν. Τοῖς εἶχον εἶπῃ ὅτι οἱ φίλοι των ἀπῆλθον μετὰ τοῦ ἀποσπάσματος, τοῦ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ταγματάρχου Δυβάλ, μεταβαί-

νοντος εἰς Ταρραγόναν, πρὸς συνάντησιν τοῦ στρατάρχου Συσσέ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Καταλωνίαν καὶ νὰ διασχίσουν τὴν Σιέρραν Ρόνδαν.

Αὐτὸς ἦτο καὶ ὁ δρόμος τοῦ Δὼν Ἀλόνσου.

Ἡ πορεία ἐφάνη ἐπίπονος κάπως εἰς τοὺς δύο εὐπατρίδας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν συνεθισμένοι νὰ ὁδοποροῦν πολὺ καὶ εἰς τόσον τραχεῖς δρόμους· ἀλλ' ἡ ιδέα ὅτι θὰ ἐπανεῦρισκον μετ' ὀλίγον τὸν προσφιλεῖ των Ρογήρον, τοῖς ἐδίεθε θάρρος.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΤΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ — ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΣΤΕΦΑΝΟΙ... ΤΩΝ ΑΜΕΛΩΝ

Φαίνεται ὅτι οἱ μόνοι στέφανοι, τοὺς ὁποῖους κεράτουν οἱ ἀμελεῖς, εἶνε αὐτοὶ πού πέρνουν ἀπὸ τοὺς βαρελοποῦς, δταν ἐπιδιορθώνουν τὰ πλάγια βαρέλια.

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

— Καὶ τί θὰ τὸν κάνουμε, παιδιά ; — Νά, θὰ τὸν βρέσουμε με πετρί- λαιο καὶ θὰ τοῦ βάλουμε φωτιά . . . — Πῶ, πῶ ! ὅχι δὲ τὸν καίμενο . . . κόσμο, μαμά ; — Ναι, παιδί μου, καὶ καθαυτὸ δὲν τὸν λυπάσαι ; — Μπᾶ ! δὲν ἀκουσε λοιπὸν πῶς τὰ ποντικά μᾶς κουβαλοῦν τὴν πινώλη ;

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΛΛΕΙΨΙΣ

Τὴν 1 Σεπτεμβρίου, διάλογος με- ταῦ μητρὸς καὶ κόρης : — Σὰ σήμερὰ ἔκτισε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, μαμά ; — Ναι, παιδί μου, καὶ καθαυτὸ ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος χρόνος. — Πολὺ παράξενη Ἀρχικρονιά, πού εἶσαι ἀκόμα ἐλεύθερος νὰ τρι- μαμιά, ἂν ὅσον μᾶς κάνετε δῶρα.

ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ὁ Καλὸς Λαδερὸς : — Μὲ γιὰ καὶ με χαρὰ, κύριε Νίκο ! Νὰ ἡ- ζευρες πῶς σε ζηλεύω, πού πηγαί- νεις εἰς τὸ σχολεῖο ! Ὁ Καλὸς Μαθητὴς : — Ἄχ, νὰ ἡζευρες ἐγὼ πῶς ζηλεύω ἐσένα, πού εἶσαι ἀκόμα ἐλεύθερος νὰ τρι- γυρίζεις τοὺς δρόμους ! . . .

ΕΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΤΟΙΚΕΣΙΑΝ

Τὰ παιδιὰ μεταβάλλονται εἰς ἀ- χροβόρους καὶ κουβαλοῦν εἰς τὸ και- μου ! . . . Πάλι τὸ πάλιν σπῆτι ἡλια- κὶστὰ ζῆλ. Εἶνε βέβαια τὰ μόννα κήσαμε, καὶ ἀκούθην κατάρθωσα νὰ πράγματα, πού δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς τὸ συνεθίσαι . . . Κῆπε πού θὰ ἀχο- λάσω, ἐδῶ θὰ ἔλθω. Ἄ, μὰ δὲν ὑπὸ- φέρεται πειὰ ἡ ἀφρημάδα μου !

ΠΡΟΔΡΗ ΑΦΗΡΑΜΑΔΑ

— Μπρὲ νὰ πάρῃ ὁργή ! Σὲ καλὸ μου ! . . . Πάλι τὸ πάλιν σπῆτι ἡλια- κὶστὰ ζῆλ. Εἶνε βέβαια τὰ μόννα κήσαμε, καὶ ἀκούθην κατάρθωσα νὰ πράγματα, πού δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς τὸ συνεθίσαι . . . Κῆπε πού θὰ ἀχο- λάσω, ἐδῶ θὰ ἔλθω. Ἄ, μὰ δὲν ὑπὸ- φέρεται πειὰ ἡ ἀφρημάδα μου !

ΕΝΑΣ ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ

Ἐπιγραφαὶ ἐπὶ τῆς ἐξωθύρας : Ὁ Ἰατρός Κ. . . μετὰφρασην ἔλαβα τὴν ἐγκύκλιόν σου καὶ ἀμεί- σως ἀνέγραψε τὸν τύπον τῆς ἐπι- κῆς· εἶναι μικρὸς Κουρτοκεφαλᾶκης, στολὴ καὶ μετὰ τὰ δύο μου χέρια. — Πολὺ παράξενη Ἀρχικρονιά, πού εἶσαι ἀκόμα ἐλεύθερος νὰ τρι- μαμιά, ἂν ὅσον μᾶς κάνετε δῶρα.

ΖΗΛΟΣ ΑΠΑΡΑΜΙΑΛΟΣ

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασι. Μόλις ὁ Ἰατρός Κ. . . μετὰφρασην ἔλαβα τὴν ἐγκύκλιόν σου καὶ ἀμεί- σως ἀνέγραψε τὸν τύπον τῆς ἐπι- κῆς· εἶναι μικρὸς Κουρτοκεφαλᾶκης, στολὴ καὶ μετὰ τὰ δύο μου χέρια. — Πολὺ παράξενη Ἀρχικρονιά, πού εἶσαι ἀκόμα ἐλεύθερος νὰ τρι- μαμιά, ἂν ὅσον μᾶς κάνετε δῶρα.

τοπούλα της Ἀνδρον με τὴν Βίγλαν, Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν καὶ Παρσιανέδων. — ἡ Λιμενθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου με τὴν Βασιλίδα τῆς Ἑρήμου, Γλυκεῖαν Καρδίαν καὶ Κεραλίαν Μασοαί. — ὁ Π. Α. Κουλοῦρης με τὸν Βασιλέα τῶν Ὁρέων καὶ Α. Παπαγεωργίου. — ὁ Δημ. Ν. Δημητριάδης με τὸν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν. Μετεξιδένιο Μπουκετάκι καὶ Ἱ. Ἰωαννίδην. — ὁ Θεαγέρνης με τὸν Νοσταλγὸν Ἑλληνα, Ἀρχάβι καὶ Γρυτιάρην. — ἡ Τσουχτέρα με τὴν Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Καρδίαν Μουσικῆς καὶ Στέλλαν Ἑμμανουήλ. — τὸ Ἑωθινὸν Ἄσμα με τὴν Βασιλίσσαν Ζηνοβίαν καὶ Ἑωθινὸν Ἄστρον. — ὁ Πέλωρος με τὴν Ναυτοπόλην, Γουλιέλμον Τέλλον καὶ Γλυκεῖαν Ἐλπίδα. — ὁ Ἀετός τῆς Ἰδης με τὸ Ἀίθος τῆς Ἰδης, Κρητικὴν Σημαίαν καὶ Κρητικὴν Ἀδραν. — ὁ Ἀγγουρολογιστάτος με τὸ Σῦρε κ' ἔλα, Σαρδανάπαλον καὶ Μισοκακίμορον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Ἀδαύριον Ρόδον (δὲν ἤξεῖρον ἂν ἡ στατιστικὴ σου εἴνε ἀκριβὴς, διότι πολλὰ κορίτσια ἔχουν ἀρσενικὰ ψευδώνυμα, καὶ τάνάπλιν ἀπὸ τὰ οὐδέτερα ;) Κυματίζουσαν θάλασσαν (τίποτε ἤτο λάθος) Ἑθνικὸν Ὑμνον ([Ε] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν σου) τὸ πάθημα τῆς αὐταίας ἀρετῆς με διεσκέδασε. Χιονόλευκον Περιστερὸν (τί εὐμορφὴ κόρτα σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ) Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ (γράφεις ὡς ἀληθὴς ἑλληνίς ! ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς, εἴνε μὲν συνδρομητρία, ἀλλ' ὅχι πλέον ἐν ἐνεργείᾳ ἔδωκα παράσιν τῆς προθεσμίας, ὥστε εἰμπορεῖς νὰ ψηφίσῃς τὸ Δελτὸν δὲν εἴνε ὑπαραιτέρον) τὸ στέλλω χάριν περισσοτέρας εὐκολίας, ἀλλὰ δύναται κάλλιστα νὰ το ἀντικαταστήσῃ μία ἐπιστολή. Μικρὴν Πανίσταν (ἀρεσκτικὸς, διὰν γίνῃ Ἐπιτροπὴ ἐκ Συνδρομητῶν, θά σε προσκαλέσω) Ἄστρο Λαγουδάκι (Κυρία ἡ Δεσποινίδες ἐπὶ τῶν Τιμῶν — dames ἢ demoiselles d'honneur, — ὀνομάζονται αἱ εὐγενεῖς κυρίαι ἢ δεσποινίδες, αἱ ὁποῖαι ὑπηρετοῦν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ὡς ἀκόλουθοι ἢ ὑποσπίστριας τῆς Βασιλίσσης) Α. Δ. Μελετιόπουλον (αἱ προτάσεις σου θά δημοσιεύουν εἰς τὸ προσεχές) Ἀδικημέναν, Μαρκήσιον Χανταλεύραν (σὲ συγχάριον διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα· δυστυχῶς ὅμως δὲν μου ἐπιτρέπεται νὰ συστήσω εἰς τοὺς φίλους μου βιβλίον, τοῦ ὁποῖου ἀγνοῶ τὸ περιεχόμενον) νομίζω διὰ συμφωνεῖς καὶ με δικαιώνεις. Ναυτοπαῖδα (ἔχουμαι περαστικὰ) Πτηνὸν τῆς Ἑρήμου ([Ε] διὰ τὰς ὥραιας σου ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ Ἰπέρ Πατρίδος· εὐχαριστῶ καὶ τὸν ἀγαπητὸν θεὸν σου δι' ὅσα καλὰ εἶπε δι' αὐτό) Κίτρον (μετὰ γὰρ τὴν μου χαρὰν ἔλαβα ἐπιστολήν σου ὥστερ' ἀπὸ τὸσον καὶ τὸν βραβεῖα ἔστειλα· αὐτὰ ποῦ μ' ἐρωτᾷς, γίνονται καὶ ἐκεῖ καὶ πολλοὶ φίλοι μου ἔχρισαν ἥδην ἀλλὰ ἐννοεῖς ἡ μυστικῶς τῶν τρώων) Παρήγορον Ἀγγέλον ([Ε] διὰ τὴν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὴν φιλομουσίαν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς μὲ) Κεραυνίαν (μετὰ συνεκλήσεν ἡ ἐπιστολή σου ὡς πρὸς τὴν πληροφориαν σου, δὲν τὴν δημοσιεύω, διότι δὲν γνωρίζω εἰς τί ἀπορᾷ· ὅχι διὰ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σέ· ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύω πληροφориαν τῶν ὁποίων με διαφεύγει ἡ ἐννοία) Λεοπάρδαλιν (ὅχι· τὰ μεταφράζομεν ἀπλῶς, ζητοῦντες τὴν ἁετιαν ἀπὸ τοὺς ἑόνους συγγραφῆς) Ἀσπροπαραμυθίαν (εὐχαρίστως δέχομαι τὴν ἀδελφικὴν σου καλεῖται τῆς διὰ περὶ μὲν νὰ μου γράψῃς) Τρικυμώδη Μαλέαν (ἀρ' οὐ περὶ ἀνδρὶ ὁλίγος καιρὸς καὶ ἐνεργήσῃς ὥς πρὸς τὴν ἔπιστολήν, τότε θά ἴδω εἰς ἐνεργείαν καὶ τὸ μέσον τὸ ὁποῖον προτείνεις ἀπὸ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν σου, μοῦ ἤρεσεν ἡ φράσις «τὸ Καθῆκον ποτὲ δὲν υπερβήσῃς τὰ ὅρια τῶν δυνάμεων ἐκάστου»· ἂ, ἤθελα νὰ το ἔσκον ὑπ' ὅψει τῶν ὁλοῦ ἐφ' ὅλοις μου !) Μονογενῆ (εὐχὴ ! ἐμπρόσθι) Λευκὴν Μεταλούσαν (πολύ ἀπορῶ με αὐτὴν

τὴν ἀκαταστασίαν τοῦ ταχυδρομείου ! σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὰ φύλλα, μαζὶ με τὸ « Ἰπέρ Πατρίδος » καὶ ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις σου) Βίγλαν (μὰ αἰώνιος τόσον ὀλίγα καὶ « ἔν βλασθὰς μου γράφεις ; . . .) Ἀδελφάγον Στρούθο· κάμηλον (καλῶς ἤλθες ! τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν καὶ πῶς ἐλυπήθηκα πού τὴν διέκοψες τόσον γρήγορα· κάμνομεν δὲ, εἰμποροῦμεν διὰ νὰ γίνῃ τὸ περιοδικὸν μας τελειότερον· ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς τὴν μικρὴν Ἑλλάδα τὰ μέσα εἴνε ὀλίγα καὶ ἀτελῆ· τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχὰς διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου, τῆς παλαιᾶς μου φίλης) Ἰόνιον Νῆσον (εἶμαι κατευχριστικὴν ἀπὸ τὰς ἐνεργείας σου· εὐχὴ !) Ἀράχνην (ἡ ὁποία θάρσιν νὰ ἔσκαπτον) Ἀρχιναρχὸν Θεμιστοκλέα (καὶ τοῦτο ποιήσας, καθεῖνοι μὴ ἀφίεναι) Ἀττικὴν Νύκτα ([Ε] διὰ τὴν ὥραιον τῆς ἐπιστολῆς σου) Στρούποπυλὴν Λορεῦτριαν, Στήριγμα τῆς Μητρος (δὲν τὰ γαστήρημα εἴνε δεκάλεπτα, ναί· ὁ κ. Φαίδων σὲ εὐχαριστῇ διὰ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον σου· ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας ἀνεβλήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι Περίπτωτοι χάριν τῆς « Ἀμύνης τοῦ Χωρίου ») Ἰον τοῦ Ἀ· γροῦ ([Ε] διὰ τὴν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία πολὺ μ' εὐχαρίστησε) Σαμιακὴν Σημαίαν (σὲ συγχάριον διὰ τὰς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου, τοῦ ὁποῖου σου ἀναγγέλλει ἡ Χειμωνατικὴ Διακάδα) Ταῦτέστιν (ἀς κάμωμεν δὲ, τὴν πρῆπει, — ὅπως ἔκαμες ἥδη σύ, — καὶ ἂς γίνῃ δὲ, τὴν ἑλλήν) Βρετανικὸν Δέοντα, Πικραμένην Καρδούλαν, Τρικυμώδη Λευκάταν (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπάθειάς σου· ἔστειλα τὰ τετράδια) Ἄσπρο Κάρθουον (γράφεις πολὺν λοιπὸν συχνά, ἀρ' οὐ σοῦ ἀρέσῃ τόσον νὰ λαμβάνῃς ἀπάντησεις) Γραβιὸν (ὅχι· ἡ πρότασις γίνεται ἀπαξ) Σ. Δημακόπουλον (χαρὸς ποῦ ἔγινες καλὰ) Ζήτην, Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας, Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρον (ἤτο λάθος) Ἀντάδα τῆς Ροδόπης (κατετέθη τὸ περίσσευμα εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων) Μικρὸν Τριανταστήν, Πενταμέρον Καρχαρίαν (εὐχαριστῶ) Τέκνον τῆς Δημητρος (ἔστειλα) Κανκασίαν (ἔστειλα) Βουρλοκέταν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Νομβρίου.

Ὁ γάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράψῃς τὰς λύσεις τῶν ἐπισημαζομένων, πηλείται ἐν τῇ Γραφίᾳ μας εἰς συλλογὴν, ἣν ἔκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται 50 λ.

568. Δεξιόγραφος.

Τρία γράμματα ἂν ἐνίσχῃς
Μ' ἀρωχτήριον γνωστόν,
Μὲ τὰ τέσσαρα θά κάμῃς
Ἐνα φαγητόν . . . παστόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ Μπουρ.

569. Συλλαβογράφος.

Ἐπὶ τρεῖς θαλάσσης κείμαι
Ἐπὶ τρεῖς θαλάσσης κείμαι
Ἐπὶ τρεῖς θαλάσσης κείμαι
Ἐπὶ τρεῖς θαλάσσης κείμαι

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ Μπουρ.

570. Στοιχειογράφος.

Ἐπὶ τρεῖς θαλάσσης κείμαι
Ἀ· θος ὅλοι με καλοῦν,
Πλὴν ἕως ἄνθος δὲν εἶμαι
Κι' ἄνθος δὲ νὰ γίνω πάλι
— Ἀλλὰ τώρα ἀληθινῶς —
Ἀν μάλ' ἄλλος τὸ κεράλι.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ Μπουρ.

571. Αἰνίγμα.

Ὅταν μ' ἄνθῃ εἶμαι πλεγμασὸς σὲ μορῶν,
Ὅταν τρία μ' ἀραιρέσῃς, σὲ φαίνομαι
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ Μπουρ.

572. Κεκορυμμένον Κυβόλεξον.

1. — Ὅτις ὁ παρ' ἄλλαν ἐπικινεῖ λογίζεται.
2. — Ἐν τῷ Ἀδῇ νῦν οὐκ ἔστι μετάνοια.

3. — Γράμματα χρὴ μαθεῖν καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.
4. — Ὁ κόσμος στρέφεται περὶ τὸν μέγαν ἄστρον.
[νὰ τοῦ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γ. Ζηρέου.

573. Τρίγωνον πρὸς δυμπλήρωδιν.

★ ★ ★ ★ Σ
★ ★ ★ ★ Ν
★ ★ ★ Ν
★ ★ Ν
★ Ν
Σ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι-Μαου-Μαου.

374—577. Δογοπαίγνια.

1. — Ποία λήμνη ἔχει ἀποθήκην;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βρετανικοῦ Ἀρμάς
2. — Ποία πόλις θέλει νὰ γίνῃς Α ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αυστριακοῦ
3. — Τίνος διασπλάθων λείψος, ἀν βγάλῃς μίαν συλλογὴν, μένουσιν τρεῖς ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πιντλικοῦ Λαζάρου
4. — Ἡξέυστε ποῖος εἴνε ὁ σκοπὸς τοῦ Βασιλέως ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καραῖος [Ε]

578 — 579. Ἀδελφὰ Παροράματα.

1. — Ἰνδίας νόμισμα τῶν φύλλων τὰς πτυχάς.
2. — Ὁ Μύλος ποταπὸς ἔχει ἀθρόνον οὐλὴν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σακίτου τοῦ Διῶς

580. Παίγνιον.

Πῶς ὁ ἀριθμὸς 29 εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ 30, ἀκριβερώμεν μίαν μονάδα ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παρλαμενταρίου

581—583. Μεταμορφώσεις.

1. — Ἡ Ἀρχὸς διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ὄρεος
2 — Ἡ Μήλος διὰ 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἰός
3. — Ὁ Σύριος διὰ 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Γάλλος
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κισσοφῶδ Ἀρμάς

584. Φωνεντολόγιστος.

π-κς-πλλ-κρσ-κρτ-κ-μκρ-κλθ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀδελφῶν

585. Ἑλληνοσύμφωνον.

η-ωκ-ααααα-★-αη-εεε
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηνελόπης Ι. Μουσελίου

586. Γρόφος.

τόποι
τόποι καὶ τόποι ἡ
τόποι
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλον

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 24 καὶ 31 Ἰουλίου Ι. Ι.

451. Πυρᾶλις (πῦρ, Ἄλως). — 452. Ἀδελφὸς (ἂν, δέ). — 453. Πέρκη, πύκη. — 454. Λιγνός, λιγνός. — 455. Χ (ἀπαρχή). — 456. Σ Γ Π

Ε (σοῦβελ). — 457. Γ Ο Ρ
Π Ρ Ο Α Σ (ΠΡΟΑΞΙΟΝ) Α Ρ Ο
Α Ρ Ι Σ Τ Ο Σ (ΑΡΙΣΤΟΣ) Θ Ε Ο Γ Ν Ι Σ

457. 459. 1. Ἡ Περὶ κήκης Α Ι Ρ
2. Εἰς τὴν Ἰμέραν τῆς Σικελίας — 3. Ὅτι τὸ μὲν σε δέ — Ε Σ Σ

ναι, τὸ δὲ σε λύνει (σελήνη). — 440. Ὅτι π' οὐκ ἔστιν ἀγαπῶν (ἀγαπῶν). — 441. Κυβερνήτου νοσσοῦντος ὅλον συμπάσχει τὸ σκάφος. — 442. Ἐκ τῶν ἰδίων τὰλλοδρια.

443. Ἐορμαῖον (ἔρμα, Πίον). — 444. Ἀδελφὸς (αὐ, γῆ). — 445. Ἀδελφός, Ἀδελφός. — 446. Ραφαήλ· Φάληρα. — 447. Ὁ ποιητὴς Διονύσιος Σαλμοῦς.

448. ΠΑΡΙΣ 449. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τοῦ πρῶτο φαίνεται. — 450. Ἐδρεον εἰς τὴν γραμμὴν πρὸς ἀδελφά :

Σ Ο Υ Ε Α ταλλογῆς διὰ τῆς συλλογῆς πορ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : Γαρούνας Ρομάνι, παροναία, Μαροναία, ἄρουρα. — 456. ΚΙΣΑ ΡΙΣ — ΜΕΛΙΣΣΑ (Κίμων, Τεβ, Ἀδελφός, Ἀλφ, Ρωσσία, ἸσΤός, ΣμΑξίς). — 457. Ὅτι τὸ μέγα βοᾷν εὐ ἔστι, τὸ δὲ εὐ μέγα.